

Sygn. akt IV Ka 424/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 1 lipca 2015 r.

Sąd Okręgowy w Świdnicy w IV Wydziale Karnym Odwoławczym w składzie:

Przewodniczący:	SSO Agnieszka Połyniak
Protokolant:	Ewa Ślemp

przy udziale Władysławy Kunickiej-Żurek Prokuratora Prokuratury Okręgowej,

po rozpoznaniu w dniu 1 lipca 2015 r.

sprawy **A. S.**

syna W. i D. z domu (...)

urodzonego (...) w G.

oskarżonego z art. 178 a § 1 kk

na skutek apelacji wniesionej przez oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego w Wałbrzychu

z dnia 18 marca 2015 r. sygnatura akt III K 1048/14

I. utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok, uznając apelację za oczywiście bezzasadną;

II. zwalnia oskarżonego od ponoszenia kosztów sądowych w części to jest zwalnia go od wydatków którymi obciąża Skarb Państwa, natomiast wymierza oskarżonemu opłatę za to postępowanie w kwocie 120 złotych.

Sygnatura akt IV Ka 424/15

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 18 marca 2015r. Sąd Rejonowy w Wałbrzychu, w sprawie o sygn. akt III K 1048/14, uznał A. S. za winnego tego, że w dniu 6 listopada 2014r. w G. w woj. (...), znajdując się w stanie nietrzeźwości 0,84 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu, kierował samochodem osobowym marki R. o nr rej. (...) w ruchu lądowym, tj. czynu z art. 178a§1 k.k. i za to wymierzył oskarżonemu karę 6 miesięcy pozbawienia wolności, zaś jej wykonanie warunkowo zawiesił na okres próby wynoszący 2 lata (art. 69§1 i 2 k.k. i art. 70§1 pkt 1 k.k.). Nadto na podstawie art. 42§2 k.k. orzekł wobec oskarżonego środek karny w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres 2 lat, zaliczając na poczet tego środka karnego okres zatrzymania prawa jazdy od dnia 06.11.2014r. do dnia 18.03.2015r. (art. 63§2 k.k.). Na podstawie art. 49§2 k.k. orzekł tenże Sąd od oskarżonego na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej świadczenie pieniężne w kwocie 500 złotych, zaś zwolnił go od obowiązku poniesienia kosztów sądowych, wydatkami obciążając Skarb Państwa.

Z rozstrzygnięciem tym nie pogodził się oskarżony, który w osobistej apelacji zarzucił pominięcie przy ustaleniach faktycznych tego, że za ten sam czyn został już prawomocnie ukarany wyrokiem Sądu Rejonowego w Wałbrzychu z dnia 05.01.2015r. (III W 1526/14) i skazany na karę grzywny w wysokości 300 złotych, co wyklucza drugie ukaranie za to samo zachowanie oraz naruszenie art. 53§1 k.k. w zw. z art. 42§2 k.k. poprzez zastosowanie wymiaru kary niewspółmiernej do okoliczności faktycznych zdarzenia i jego sytuacji życiowej.

Podnosząc te zarzuty apelujący wniósł o zmianę wyroku i uniewinnienie od zarzutu popełnienia przestępstwa z art. 178a§1 k.k. ewentualnie o zmianę wymiaru kary poprzez orzeczenie grzywny i niestosowanie zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych.

Sąd odwoławczy zważył, co następuje:

Apelacja jest chybiona w stopniu oczywistym.

W pierwszej kolejności wskazać należy, że nie jest prawdą, by A. S. został już ukarany za przestępstwo z art. 178a§1 k.k., ponieważ jak wynika z sentencji wyroku, który dołączył do apelacji (k. 65) Sąd Rejonowy w Wałbrzychu w dniu 05.01.2015r. grzywnę wymierzył mu za popełnienie wykroczenia z art. 86§2 kw, polegającego na stworzeniu stanu zagrożenia w ruchu drogowym poprzez niedostosowanie prędkości do panujących warunków na drodze, w wyniku czego zjechał na przeciwległy pas ruchu i uderzył w krawężnik, po czym wjechał na chodnik i otarł się pojazdem o ścianę budynku. Nie jest ono tożsame z zachowaniem polegającym na prowadzeniu pojazdu mechanicznego (samochodu osobowego) w stanie nietrzeźwości i tu o tożsamości czynu mowy być nie może.

Skoro tak, nie było żadnych przeszkód, by po przeprowadzeniu postępowania dowodowego i po stwierdzeniu, że na jego podstawie w sposób jednoznaczny można wyprowadzić wniosek o popełnieniu przez oskarżonego zarzucanego mu przestępstwa w okolicznościach, które nie wyłączają jego zawinienia, uznać go winnym i wymierzyć karę oraz środki karne przewidziane przez ustawodawcę.

Nie ulega wątpliwości, że A. S. w chwili, kiedy prowadził samochód osobowy marki R. nr rej. (...) był w stanie nietrzeźwości, ponieważ miał 0,84 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu, czyli ponad 1,6 promila alkoholu we krwi. Zgodnie bowiem z brzmieniem art. 115§16 k.k. stan nietrzeźwości to sytuacja, gdy zawartość alkoholu we krwi przekracza 0,5 promila albo prowadzi do stężenia przekraczającego tę wartość lub zawartość alkoholu w 1 dm³ wydychanego powietrza przekracza 0,25 mg albo prowadzi do stężenia przekraczającego tę wartość. Oskarżony tę wartość graniczną przekroczył i to znacznie, a co ustalono na podstawie jego badania (k.2 -3).

W ujawnionych przez Sąd orzekający okolicznościach także kwestionowanie wymierzonej kary nie może być skuteczne. Sąd logicznie i szczegółowo przedstawił swoje argumenty, które miał na uwadze określając wymiar kary, jak też i jej rodzaj (k. 60), a Sąd odwoławczy w pełni się tym stanowiskiem zgadza. Nadto z uzasadnienia apelacji wynika, że oskarżony w istocie kwestionuje nie rodzaj kary zasadniczej, ale orzeczenie wobec niego środka karnego w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych. W tym zaś przypadku orzeczenie zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych bądź wszelkich, bądź określonego rodzaju wobec sprawców przestępstw z art. 178a§1 k.k. jest obligatoryjne, o czym jednoznacznie przesądza brzmienie art. 42§2 k.k. („**sąd orzeka** (...) jeżeli sprawca w czasie popełnienia przestępstwa (...) był w stanie nietrzeźwości...”).

Sąd Rejonowy nie tylko właściwie ustalił stan faktyczny, ale i prawidłowo postąpił eliminując A. S. z kręgu uczestników ruchu drogowego. Oskarżony dowiódł bowiem, że zasady bezpieczeństwa w ruchu drogowym, w tym bezwzględny wymóg trzeźwości kierujących, nie są dla niego wiążące.

Próba zasłaniania się „dobrem rodziny” i koniecznością dalszego posiadania uprawnień w tych okolicznościach jest nie tylko nieskuteczna (z uwagi na kategoryczne brzmienie przepisu art. 42§2 k.k.), ale niezasadna.

Biorąc zatem pod uwagę stan nietrzeźwości oskarżonego (znaczny), okoliczności w jakich doszło do jego popełnienia (miał świadomość, że będzie musiał pojechać do pracy i mimo tego nie powstrzymał się od spożywania alkoholu),

jak też skutki dla zachowania na drodze w czasie jazdy (utrata panowania nad samochodem), stwierdzić należy, że orzeczony dwuletni zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych jest oczywiście właściwie wyważonym okresem, w ciągu którego oskarżony będzie mógł zweryfikować swoje nastawienie do powszechnie obowiązujących zasad porządku prawnego, gwarantujących bezpieczeństwo jemu samemu oraz innym uczestnikom ruchu.

Z tych też względów ani wniosek o uniewinnienie, ani o zmianę wyroku poprzez uchylenie zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych na uwzględnienie nie zasługiwał.

Z uwagi na wynik postępowania odwoławczego oraz brzmienie art. 636§1 k.p.k. orzeczono o kosztach tego postępowania, obciążając nimi apelującego oraz wymierzając mu opłatę w kwocie 120 złotych (art. 8 w zw. z art. 2 ust. 1 pkt 2 Ustawy z dnia 23.06.1973r. o opłatach w sprawach karnych).